

O parte din critica vieneză de specialitate, foarte promptă, nu s-a arătat totuși prea favorabilă, nici în privința înscenării, nici în privința interpretării. În schimb, *Lozul cel mare* a dobândit bune aprecieri și din partea cronicarilor: „Gândva, Șalom Alehem era foarte des tradus în germană. Artiștii din București ne-au atras atenția asupra unui poet aproape uitat... Oaspeții bucureșteni pe care i-am văzut la „Theater an der Wien“ s-au străduit să nu se îndepărteze de original. Ei au jucat o comedie populară muzicală, a cărei întregă atmosferă este străbătută de o binefăcătoare simplitate. E de menționat că muzica lui Ilenech Kohn și Haim Schwartzmann trezește la o nouă viață lumea melodică a muzicii populare evreiești din evul mediu, într-o formă plăcută, fără vulgarizări, că decorurile și costumele — simple și modeste — sînt expresive, că și dansurile impresionează plăcut și spontan”.

Am făcut cunoștință și cu artiști excepționali, în primul rînd cu Sedy Glück și cu Samuel Fischler (soții care nu știu cum să se descurce cu norocul care a dat peste ei), cu Bebe Bercovici și cu Rudy Rosenfeld, care au jucat pe cei doi ucenici croitori, și

cu Tricy Abramovici, care a fost, într-o oarecare măsură, mireasa veselă: o primadonă (Gyorgy Sebestyen, „Wiener Zeitung“, 31 mai, 1979).

O contribuție autentică în cadrul Săptămînilor festive vieneze a constituit-o al doilea spectacol prezentat de T.E.S.-București la „Theater an der Wien“. Faptul se datorează atât materialului poetic aflat la bază — comedia lui Șalom Alehem *Lozul cel mare* — cît și unei interpretări care știe să dea teatrului serios un suflu poetic.

Interpreții au păstrat — cu toată dragostea lor față de personaje — distanța actoricească necesară. Samuel Fischler și excepționala Sedy Glück și-au întrecut partenerii, deși și aceștia sînt, în linii mari, personalități cunoscute. Binemeritate aplauze puternice” (Arthur West, „Volksstimme“, 1 iunie 1979).

Prezența T.E.S. la Viena a constituit un eveniment artistic și o mărturie grăitoare asupra condițiilor optime de care se bucură în România socialistă cel mai vechi teatru de limbă idiș din lume.

Israil Bercovici

„Rampă“, acum 50 de ani septembrie 1929

Se aniversază două decenii de la înființarea companiei Davila. Istorică fotografie a ansamblului ocupă jumătate din pagina întâi. Aproape toți actorii „de atunci“ sînt azi mari nume ale scenei. Ce ochi avusesse Davila! ● Premieră la Teatrul Național bucureștean, *Măsură pentru măsură* de Shakespeare C. Nottara, R. Bullfinski N. Bălățeanu, G. Calboreanu, I. Strbul, I. Manu, Marioara Zimniceanu etc., în regia lui Soare Z. Soare, dau, într-adevăr „o măsură“ a gloriei osului Național. ● Teatrul marii tragediene Maria Ventura se află în slujba dramaturgiei naționale. Șase premii absolute sînt în repetiții: *Lupii de aramă* de Adrian Maniu, *Fata ursului* de V. Voiculescu, *Frații de cruce* de Paul Prodan, *Molima* de Ion Marin Sadoveanu, *Dracul* de Mihail Sorbul, *Făt-Frumos în genunchi* de Mircea Ștefănescu. ● Din „Vorbele“

unui fost și viitor director de teatru, Victor Estimiu: „Să te ferescă Dumnezeu de omul care nu-ți cere nimic, căci va sfîrși prin a-ți cere lucruri imposibile”. ● Opera Română se mută în Teatrul Eforie. ● La Naționalul din Cluj, soții Olimpia și Zaharia Bărsan deschid stagiunea cu *Fintina Blanduziei* de Vasile Alecsandri. Ce va juca coana Olimpia — pe Getta sau pe Neera? ● Se deschide studioul Teatrului Național din București, cu *Mușcata din Jereastră* de Victor Ion Popa. Meșterul Paul Gusty va opera în stufosul text tăieturi nemiloase. Autorul va protesta, dar... va tipări versiunea pentru scenă a lui Gusty. Marele om de teatru V. I. Popa a recunoscut, într-un sfîrșit, gestul meșterului. ● Fîndea în stagiunea trecută Tănase Ioviso în *plin* cu revista lui N. Kirijescu, o reia și în deschiderea actualei stagiuni. ● La

Craiova, repetiții intense pentru primul gong al stagiunii: *Vlaicu Vodă* de A. Davila. Urmează *Bujoreștii* de Caton Theodorian. ● Puiu Incovescu declară presei că premiera piesei *Noi nu jucăm ca să ne-amuzăm* de la teatrul său, „Alhombra“, poate avea loc fiindcă textul „se știe la perfecție“! ● Glumă din „Rampă“: „Ceartă conjugală: — Și, la urma urmei, dacă nu-ți place, n-ai decît să te duci la mama ta! — A. nu, dragă, o să-i scriu ei să vină aici!“ ● George Calboreanu, întrebat „despre el și despre alții“, declară: „Nu există gen de teatru din clipa în care te afirmi ca un talent. Arhicunoscutul actor Moissi a jucat, fără să fie frumos, Hamlet și Romeo, într-o epocă în care își făcea o glorie din a-l interpreta pe Fedia din *Cadavrul viu*. ● Se deschide, la București (după Paris și Salzburg), al III-lea Congres internațional al criticii dramatice și muzicale. Sosesc în capitala României numeroși critici teatrali din toată Europa.

Ionuț Niculescu